

24. évközi vasárnap.

Bevezetés

A mai evangélium a tékozlófiú történetét beszéli el. A történet az Atya, a határtalanul emberszerető Mennyei Atyáról, míg a tékozlófiú a mennyei Atyától elszakadó, a bűn útjára lépő, majd onnét visszatérőgyermekéről, a megtérő emberről szól.

Ilyen az Újszövetség Istene. Nem büntető, hanem a visszatérő gyermekeit határtalan örömmel fogadó, ünneplőbe öltöztető, s lakomás asztalhoz ültető.

Mennyiben követjük mi az Atya, illetve a megtérő tékozlófiú példáját?

Kirie litánia

Urunk! Bocsásd meg, hogy mi is gyakran eltékoztunk, eltékozzunk a Tőled kapott kincseket. Uram irgalmazz

Urunk! Bocsásd meg, hogy nem akadályozzuk meg fiataljaink kétes hírű szórakozó helyekre való járását, a bűn útjára való lépését. Krisztus kegyelmezz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy alig tesszünk valamit tékozlófiaink, otthonukba, és a mennyei Atyához történő visszatérésért. Uram irgalmazz!

Evangelium után

Az evangélium. olvasói úgy tartják számon a tékozló fiú történetét, mint a Jézusi példabeszédek gyöngyszemét. A történet megvilágítja az Isten emberhez lehajló szeretetét, a bűnös embernek és az irgalmas Istennek boldogító találkozását.

Személyiségünk gazdagságából következik, hogy sokat, nagyon sokat tékozolhatunk. Többek között Isten felé forduló hitünket és szerete-

tünket. Ennek megtörténte nyomán minden okunk meglenne a kétségbeesésre. A példabeszédben azonban Jézus arra tanít, hogy Isten irgalmas atyaként várja haza a bűn útjára tévedt gyermekeit.

Érdemes elgondolkoznunk azon a szomorú helyzeten, amelyet a tékozló fiú távozása okozott az atyai házban. Ha az ember felnövekszik, elemi erővel jelentkezik benne a szabadság, az önállóság igénye. Ha ennek érvényesülése útjában komoly akadályok tornyosulnak, fölébred benne a lázadás szelleme.

Isten ugyanis szabadnak teremtette az embert és ezzel vállalta annak kockázatát is, hogy helytelenül él a szabadságával.

Ez történt a tékozló fiú esetében is. Az atya nem a fiú távozását kifogásolja, megérti önállósági törekvését, de sajnálja távozásának módját, mert abban benne van a bűn útjára való tévedés, a lezüllés lehetősége is. Ezzel viszont nemcsak megszorítja szüleit, hanem szégyent hoz családjára hírnevére is.

Mennyei könnyet hullathatott az apa és anya, amikor kedvenc fiuk elhagyta az atyai házat és cimboráival a bűn sáros útjára lépett, s a bűn mocsárvilágában kötött ki.

Odalett a nyugalomuk, beköltözött lelkükbe az aggodás, sajgó seb nyílt szívükben. A szomszédok talán így vigasztalták: Ne törődjetelek velem, mindenki a saját szerencséjének a kovácsa! Hadd menjen a maga útján. A szélsőségesek szerint a gyermekek magánélete nem tartozik a szülőkre. Még a bűn is magánügye minden embernek!

A bölcs apa tudja, hogy ezek a megállapítások hamisak. Bűn sohasem magánügy, káros kihatása a közösséget is sújtja. A bűn nem csak személyes ügyünk, hanem másokat is veszélyeztető cselekedetnek minősül. Gondoljunk csak az elmúlt század, de napjaink nagy formátumú bűnözőire, akik sok millió embert kergettek és kergetnek a nyomorúságba és a halálba. Gondoljunk saját hazánkra, ahol az erkölcsi értékek elkötyavetyélése nyomán annyi nyomorúság szakadt népünkre. Isten törvényeit meg lehet szegni, semmibe lehet venni, de nem büntetlenül. A bűn és bűnhődés együtt jár.

A tékozló fiú története azért lett a legszebb történet, mert jól végződött. A fiú visszafordult a bűn útjáról, a hazatérés mindennél szebb útját választotta. Mindig nagy kegyelem annak felismerése, hogy rossz úton járunk és ilyenkor egy a teendők: mielőbb visszafordulni.

Mily alázat, hősiesség, erőfeszítés kell a visszatéréshez, a helyes útra téréshez. Pl. Az alkoholizmusból kigyógyultaknál látom, micsoda erőfeszítés kell ahhoz, hogy többé ne nyúljanak a boros pohárhoz. Mekkorára alázat, hősies erőfeszítés kellett a tékozló fiúnak is a visszaforduláshoz.

Távozása előtt úgy állt édesatyja elé, mint a fiúnak kijáró örökség követelője. És hogyan tért vissza? Nem követelődzően, hanem kérvően, megkövetően, megalázkodva, lemondva a fiú természetes jogairól is, lélekben már vállalva a megalázó béresi sorsot is. Ez a gyökeres válto-

zás a példabeszédnek a legfontosabb tanítása. A hazatérő fiú megváltozott.

Az elmúlt évtizedekben, sőt napjainkban is, sokan léptek s lépnek a tékozló fiú útjára hazánkban is. Az indítékok különfélék lehetnek, s lehetnek, de az eredmény elszomorító. Elhagyták az Egyházat, ahol az evangélium kincsei, Jézus öröksége gazdagította életüket.

Ennek ellenére az atyai ház kapui nem zárultak be senki előtt sem. Anyánk, az Egyház vár, hazavárja minden gyermekét. Nem tesz szemrehányást, nem kér jóvátételt, de alázatos kopogtatást, lelki megújulást, őszinte bűnbánatot, azt igen. És gyökeres változást, mind gondolkodásmódban, mind magatartásban.

De kortársaink közül, máig, még a legvétkesebbek sem tartottak bűnbánatot. Nem tudták még kimondani: Atyám vétkeztem az Ég és Te ellened. Nem követték meg azokat, akikkel szemben szörnyű igazságtalanságokat követtek el. És mi ennek a bűnbánat-elmaradásnak a következménye? Az, amit saját bőrünkön tapasztalunk. A máság tiszteletben tartását hangoztatók, bennünket, másként gondolkodókat és másként szólókat, mindenféle jelzőkkel illetnek, és igyekeznek kirekeszteni a közéletből, s a hatalmat megragadni és népünket újból nyomorúságos helyzetbe hozni.

De mi azért imádkozunk, hogy egyre többen legyenek az atyai házba visszatérők, akiknek nemcsak az Atya, s az égiek, hanem mi is örülni fogunk majd. Amen.

F. F.